

pro uplatňování nároku, nespadá do rámce sporu o příslušnost a musí býti vyhrazeno příslušnému orgánu, t. j. rozhodčímu soudu samému. Pokud jde o příkaz odvolacího soudu, aby první soud postoupil spisy k příslušnému rozhodnutí sporu úřadujícímu předsedovi rozhodčího soudu, neměl nejvyšší soud důvod touto doložkou se zabývat, protože v tom směru v rekursu nebylo nic vytýkáno.

Čís. 12906.

Není přípustna obnova soudního řízení o svolení k výpovědi podle zákona o ochraně nájemců.

(Rozh. ze dne 13. října 1933, R I 943/33.)

Soud první stolice odmítl návrh vypovídání, by bylo obnoveno nesporné řízení, v němž bylo pravoplatně uděleno soudní svolení k výpovědi navrhovatele z bytu. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rekurent se domáhá podle § 49 zákona ze dne 19. června 1931 čís. 100 sb. z. a n. obnovy výpovědního řízení, jež skončilo pravoplatným svolením soudu, by byla dána stěžovateli výpověď z bytu. Pro řízení o soudním svolení k výpovědi nájemníků jsoucích pod ochranou zákona ze dne 28. března 1928 čís. 44 sb. z. a n. — jehož platnost s určitými změnami (jež se však na tento případ nehodí), zůstala zachována do dneška — platí ustanovení § 4 zákona toho. Jako v rozepřích ze smlouvy nájemní a pachtovní podle §§ 560 a násl. c. ř. s. sledoval zákonodárce účel uspíšiti řízení ve sporech těch, stanoviv v § 571 c. ř. s., že jest hleděti k naléhavosti těchto věcí a v § 575 c. ř. s. kratší lhůty, zejména lhůty opravné, tak i v soudním řízení výpovědním podle zákona o ochraně nájemníků je týž úmysl zákonodárce zřejmý z ustanovení odstavce (5) § 4, kde se praví, že proti usnesení okresního soudu, jímž rozhodnuto o návrhu na svolení k výpovědi, lze podati rekurs do 8 dnů ke sborovému soudu první stolice, a že »jiný opravný prostředek je vyloučen«. Toto ustanovení upravující přípustnost opravných prostředků proti soudnímu rozhodnutí v řízení o svolení k výpovědi podle §§ 1 a 4 zák. o ochr. náj. vyskytuje se v podstatě již v § 3 nařízení ministerstva spravedlnosti a sociální péče ze dne 9. února 1919 čís. 62 sb. z. a n. a bylo převzato do § 4 zákona ze dne 8. dubna 1920 čís. 275 o ochraně nájemníků s tou změnou, že dřívější doslov »další opravný prostředek jest vyloučen« byl nahrazen doslovem »jiný opravný prostředek jest vyloučen«. Jakkoli tento zákon byl od té doby opětovně prodlužován, doplňován a měněn, nebylo na ustanovení § 4 odst. (5) zákona toho již v žádném z pozdějších zákonů o ochraně nájemníků nic změněno, takže jest zřejmé, že úmyslem

zákonodárcovým bylo, by o otázce přípustnosti výpovědi podle zákona o ochraně nájemníků rozhodoval sborový soud první stolice vždy s konečnou platností, a aby každý jiný opravný prostředek byl v řízení tom vyloučen. Ustanovení to zůstalo v platnosti i poté, když nabyl účinnosti zákon o základních ustanoveních soudního řízení nesporného ze dne 19. června 1931 čís. 100 sb. z. a n. a to podle § 1 odst. (2) zákona toho. Tímto zákonem byla sice připuštěna v § 49 obnova nesporného řízení, ale ze zařazení tohoto ustanovení do oddílu pátého pojednávajícího »o opravných prostředcích« vyplývá, že zákonodárce považuje obnovu řízení za druh opravných prostředků. Jakkoli od doby účinnosti zákona toho (1. listopadu 1931) byl zákon o ochraně nájemníků ze dne 28. března 1928, čís. 44 sb. z. a n. několika zákony prodlužován a doplňován, na doslovu § 4 zákona toho ani těmito zákony se nic nezměnilo, ač si zákonodárce musil býti toho vědom, že nyní podle § 49 zákona ze dne 19. června 1931 čís. 100 sb. z. a n. je obnova řízení nesporného možná, takže i z toho lze právem vyvozovati, že proti rozhodnutí prvního soudu o svolení k výpovědi je přípustný jen rekurs ke sborovému soudu první stolice a že každý jiný opravný prostředek, tedy i obnova řízení je naprosto vyloučen (srov. také rozhodnutí čís. 12.519 sb. n. s.). Při tomto stavu věci není nezákonnosti (§ 46 odst. 2 zák. 100/1931) v tom, že nižší soudy odmítly žádost za obnovu řízení, třebaže tak učinily z jiných důvodů a netřeba se zabývat ani důvody dovolacího rekursu ani důvody nižších soudů, a rovněž odpadá potřeba obírat se pojmem »osoby třetí« podle § 49 zák. čís. 100/1931.

Čís. 12907.

Rozhodčí soud, ujednaný ve společenské smlouvě, jest příslušný po případě i pro nárok o splnění disolučního ujednání.

(Rozh. ze dne 13. října 1933, R I 966/33.)

Žalobce i žalovaný byli zapsáni v rejstříku jako veřejní společníci firmy »Bratří R-ové«. Proti žalobě, již se domáhal žalobce na žalovaném, by žalovaný byl uznán povinným splniti disoluční ujednání ze dne 30. a 31. března 1931 se změnou, ujednanou 1. dubna 1931 tak, jak v pamětním protokole jest obsaženo, podepsati tento protokol, vydati ověřený podpis opovědi rejstříkovému soudu za účelem výmazu žalovaného, složit 33.717 Kč, vydati prohlášení o dispozičním právu účtem firmy u banky U., vydati tiskopisy, knihy atd. — vznesl žalovaný námitku nepřislušnosti řádného soudu, ježto pro spor stran ze společenské smlouvy je příslušný rozhodčí soud dle § XIX smlouvy. Soud první stolice odmítl žalobu pro nepřislušnost řádného soudu. Důvody: Ze smlouvy ze dne 9. března 1929 má soud zjištěným, že se oba společníci, kdyby mělo dojít mezi nimi ke sporu ze společenské smlouvy, podrobují rozhodnutí rozhodčího soudu. Protokolem ze dne 30. a 31. března zjištěno, že tento odstavec společenské smlouvy vzhledem k tomu, že event. spory ze společenské smlouvy nově neupravuje